

stantia, et in proposito suo perseverantia, ut habeat auctoritatem inertia quoque pertinax.“ Idem scriptor ingeniosissimus iuxta et animi humani callentissimus, non modo librum singularem reliquit *de otio aut secessu sapientis*, e quo paucae velut e naufragio extremae tabellae ad nos emerferunt; ^{k)} sed etiam plurimis aliorum librorum et epistolarum locis, quamquam brevius, idem quod libro illo docuit, philosophum suo in otio esse occupatissimum; fere ut *Scipio Africanus* de se profiteri solebat, ^{l)} *numquam se minus otiosum esse, quam cum otiosus esset.*

Hoc nimirum imprimis agit *Seneca*, ut ostendat, ^{m)} *solos omnium otiosos esse, qui sapientiae vacent.* Ceteris quidem mortalibus negotia, munia, labores omnis generis, attributa sunt, ut in iis, quid ferre humeri possint, experiantur. Demtis autem illis, nesciunt protinus, cui bono ingentes illas animi corporisque vires acceperint. Adeo non generoso impetu ad nobilissima facta audenda feruntur; sed compellendi sunt quodam officiorum, aut commodorum velut iugo imposito. Sapiens contra, sibi reditus, et a strepitu quotidianorum munerum otium nactus, plus etiam et suavius peragit, quam definiti aliorum discursus et sudores. Tum demum non alienis regitur legibus, sed suis, hoc est, illo alte insito boni verique amore, cui iam cursum expedire per infinita licet spatia. Atque haec princeps causa subest, cur otium et quietem, vel statae laborum agitationi, quandoque succedere optet, vel sibi per omnem vitam contingere. Nempe, cum liber spiritus in omnia diuina humanaque, et sua imprimis, pe-

B 2

nitius

k) Vid. *Senecae* vtriusque Opera, Paris. 1613. fol. p. 961 seq.

l) Apud *Ciceronem*, L. III. de Offic. c. 1.

m) *Seneca* de Breuitate Vitae, c. 14.